บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มา และความสำคัญ

การปกครองในระบอบประชาธิปไตยเป็นการปกครองที่ถือว่าประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ เป็นการปกครองที่เปิดโอกาสให้ทุกคนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดวิถีชีวิตของตนเอง โดยปราศจากการใช้กำลังบังคับให้ปฏิบัติตาม และเป็นระบอบที่ยกย่องคุณค่าของมนุษย์เหนืออื่นใด ด้วยเหตุนี้หลังจากที่ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตยในปี พ.ศ. 2475 ตั้งแต่นั้นมาเราจึงเห็นภาพของการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การแสดงความคิดเห็นทางการเมือง การวิพากษ์วิจารณ์ การอภิปรายถกเถียงทางการเมือง การลงประชามติ รวมทั้งการแสดงออกผ่านช่องทางอื่นๆ อย่างหลากหลาย หรือแม้แต่การรวมกลุ่มประท้วงทางการเมือง

หลังจากการเกิดรัฐประหารในปี พ.ศ. 2549 ที่กลุ่มบุคคลซึ่งเรียกตนเองว่าคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (คปค.) หรือที่ต่อมาได้เปลี่ยนสถานะเป็นคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ (คมช.) ทำการยึดอำนาจจากรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งซึ่งมี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2549 ต่อมาคณะรัฐประหาร (คปค.) ได้จัดตั้งรัฐบาลชั่วคราว โดยมี พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รัฐประหารครั้งนี้เกิดขึ้นก่อนการเลือกตั้งทั่วไปซึ่งมีกำหนดจัดขึ้นในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2549 เพียงไม่ถึงเดือน

การรัฐประหารในวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2549 นับเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในวิกฤตการณ์ทางการเมืองที่ดำเนินมานับตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. 2548 ชนวนที่นำมาสู่รัฐประหารรัฐประหารครั้งนั้นเกิดขึ้นในช่วงวิกฤตการณ์ทางการเมือง ที่มีการรวมตัวกันของกลุ่มคนภายใต้ชื่อพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย กลุ่มพันธมิตรฯ ได้ทำการรวบรวมรายชื่อ 50 ,000 ชื่อเพื่อถอดถอนนายกรัฐมนตรี การเข้าพบพลเอกสนธิ บุญยรัตกลิน ของนายสนธิ ลิ้มทองกุล เพื่อเรียกร้องให้ทหารออกมาอยู่ฝ่ายประชาชน การเสนอให้ใช้มาตรา 7 นายกรัฐมนตรีพระราชทาน การเมืองไทยในช่วงเวลาดังกล่าวเต็มไปด้วยความขัดแย้งและการเผชิญหน้าระหว่างผู้ที่สนับสนุนรัฐบาลของนายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร และกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

สองเดือนหลังจากรัฐประหาร คมช. ได้ออก “สมุดปกขาว” (กรุงเทพธุรกิจ, 2549) ซึ่งเจงถึงสาเหตุของการก่อรัฐประหารยึดอำนาจโดยมีสาระสำคัญ ได้แก่ 1. การทุจริตผลประโยชน์ทับซ้อน 2. การใช้อำนาจในทางมิชอบ การละเมิดจริยธรรมคุณธรรมของผู้นำประเทศ 3. การแทรกแซงระบบการตรวจสอบทางการเมืองตามรัฐธรรมนูญ 4. ข้อผิดพลาดเชิงนโยบายที่นำไปสู่การละเมิดสิทธิเสรีภาพ และการบ่อนทำลายความสามัคคีของคนในชาติ (The Nation, 2006) อย่างไรก็ตามบทวิเคราะห์จากหลายฝ่ายชี้ให้เห็นว่ายังมีสาเหตุอีกบางประการนอกเหนือจากเหตุผลของ คมช. ที่นำมาสู่รัฐประหาร เช่น ความขัดแย้งทางอำนาจที่เห็นได้จากการโยกย้ายนายทหารประจำปี รวมไปถึงความขัดแย้งระหว่าง พ.ต.ท.ทักษิณ กับประธานองคมนตรี (Colum Murphy, 2006)

ความขัดแย้งทางการเมืองไทยในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ได้แบ่งผู้คนออกเป็นฝักเป็นฝ่ายอย่างชัดเจน ฝ่ายหนึ่งได้แก่ ฝ่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (People's Alliance for Democracy: PAD) หรือเรียกว่า กลุ่มพันธมิตรกู้ชาติ หรือ กลุ่มคนเสื้อเหลือง เป็นกลุ่มการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่มีแกนนำคนสำคัญ ได้แก่ นายสนธิ ลิ้มทองกุล, พล.ต.จำลอง ศรีเมือง, นายสมศักดิ์ โกศัยสุข, นายพิภพ ธงไชย, นายสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ นายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์, นายอมร อมรพัฒนานนท์ นายเทิดภูมิ ใจดี และประสานงานโดย นายสุริยะใส กตะศิลา โดยกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย มีจุดประสงค์ร่วมกันคือการขับไล่ พ.ต.ท. ทักษิณ ออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และแสดงความต้องการให้นาย อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนอย่างเปิดเผย (Bloomberg, 2008) การดำเนินการเพื่อขับไล่ พ.ต.ท. ทักษิณ เริ่มต้นขึ้นในปี พ.ศ. 2548 นำโดยนายสนธิ ลิ้มทองกุล ต่อมาในเดือนกันยายน พ.ศ. 2549 ได้มีกลุ่มเครือข่ายแพทย์ เกษัชกร พยาบาล และอาจารย์มหาวิทยาลัย 43 องค์กร จาก 11 มหาวิทยาลัยรวบรวมรายชื่อเพื่อปลุกกระแส “ต้านทักษิณ” และออกแถลงการณ์ให้ พ.ต.ท. ทักษิณ ยุติบทบาทจากการดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรีทันที ซึ่งเป็นการรวมตัวกันครั้งใหญ่ครั้งหนึ่งของแกนนำเครือข่ายการต่อต้าน ก่อให้เกิดความตึงเครียดทางการเมืองอย่างมาก จนกระทั่งนำไปสู่การรัฐประหาร ส่งผลให้ประเทศไทยอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลทหารซึ่งมี พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ระหว่างปี พ.ศ. 2549-2550 หลังการปกครองภายใต้รัฐบาลทหารครบ 1 ปี ได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปขึ้นในปี พ.ศ. 2550 ผลปรากฏว่าพรรคพลังประชาชน ซึ่งถูกมองว่าเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ชนะการเลือกตั้งและจัดตั้งรัฐบาลผสม ทำให้กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ซึ่งเคยดำเนินการเคลื่อนไหวก่อนเหตุการณ์รัฐประหารกลับมาชุมนุมอีกครั้งในปี พ.ศ. 2551 เพื่อกดดันให้นายกรัฐมนตรี นายสมัคร สุนทรเวชและนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ออกจากตำแหน่ง (Bangkok Post, 2008) ผลจากการชุมนุมทางการเมืองในประเทศไทยปี พ.ศ. 2551 ซึ่งส่งผลให้มีการ ปิดล้อมท่า

อากาศยานนานาชาติหลายแห่ง ไม่ว่าจะเป็นการปิดท่าอากาศยานภูเก็ต ท่าอากาศยานกระบี่ หรือท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ และยังเคยปิดการเดินทางทางรถไฟสายใต้ด้วย จนกระทั่งภายหลังจากมีคำวินิจฉัยคดียุบพรรคพลังประชาชน และพรรคร่วมรัฐบาลอีก 2 พรรค อันเนื่องมาจากกรณีทุจริตการเลือกตั้งของนายยงยุทธ ติยะไพรัช เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม ในวันต่อมาแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงได้ประกาศยุติการชุมนุมทั้งที่ทำเนียบรัฐบาล ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ และท่าอากาศยานดอนเมือง

ในขณะเดียวกัน ภายหลังจากการเกิดการยึดอำนาจรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง โดย คปค.ภายใต้การนำของ พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน เมื่อ 19 กันยายน พ.ศ. 2549 ก็ได้มีการรวมตัวของกลุ่มคนซึ่งเรียกตนเองว่า แนวร่วมประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการ (นปก. หรือ Democratic Alliance Against Dictatorship: DAAD) เป็นกลุ่มการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่สนับสนุน พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และเป็นกลุ่มผู้ต่อต้านการรัฐประหาร พ.ศ. 2549 โดยก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2550 มีจุดประสงค์เดิมเพื่อขับไล่ พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ ออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะรัฐประหาร กลุ่ม นปก. ไม่เห็นด้วยกับการกบฏยึดอำนาจของทหาร และเรียกร้องให้ คมช. คืนอำนาจให้กับประชาชนโดยเร็ว ต่อมาได้ยุติการชุมนุมเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2550 หลังจากที่พรรคพลังประชาชนได้รับเลือกเป็นเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร

แนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช. หรือ National United Front of Democracy Against Dictatorship: UDD) หรือ กลุ่มคนเสื้อแดง เกิดจากการรวมตัวกันอีกครั้งของกลุ่ม นปก.เดิม ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2551 และภายหลังจากการเปลี่ยนขั้วรัฐบาลที่ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นนายกรัฐมนตรี แนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติจึงได้กลับมาชุมนุมเคลื่อนไหวครั้งใหญ่เพื่อขับไล่รัฐบาล ภายได้แกนนำ 3 คน ได้แก่ นายวีระ มุสิกพงศ์ นายฉัฐวุฒิ ใสยเกื้อ และ นพ.เหวง โตจิราการ

ทั้งนี้ บทบาทของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ลดลงไปภายหลังจากการยุติการชุมนุมครั้งใหญ่ในปี พ.ศ. 2551 ในทางตรงกันข้ามกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) กลับมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นเป็นการแสดงให้เห็นว่าความขัดแย้งและความแตกต่างทางการเมืองยังคงดำรงอยู่และอาจเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมืองในประเทศไทยในช่วงเดือนเมษายน พ.ศ. 2552 เหตุการณ์ดังกล่าวมีชนวนเหตุมาจากการชุมนุมแดงทั้งแผ่นดินสัญจร โดยกลุ่ม นปก. ซึ่งมีการออกอากาศทาง สถานีประชาธิปไตย โดยมี พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี โทรศัพททางไกลให้สัมภาษณ์ และปราศรัยผ่านระบบวิดีโอลิงก์จากต่างประเทศถึงกลุ่มคนเสื้อแดง ด้วยเหตุผลว่ารัฐบาลของ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ไม่สามารถแก้ไขปัญหาของประเทศได้ รวมไปถึงได้มีการกล่าวพาดพิงไปยังองคมนตรีและตุลาการ

บางท่านว่าได้มีการแทรกแซงการเมือง และในการชุมนุมแดงทั้งแผ่นดินสักญครครั้งที่ 5 ณ สนามกีฬาสมโภชเชียงใหม่ 700 ปี แกนนำกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติได้ประกาศเจตนายกเลิกชุมนุมรอบทำเนียบรัฐบาลจนกว่ารัฐบาลนายอภิสิทธิ์ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ และ นายชาญชัย ลิขิตจิตถะ องคมนตรี จะลาออกจากตำแหน่ง ซึ่งการชุมนุมดังกล่าวได้มีการยึดเยื้อ และทวีความรุนแรง จนรัฐบาลได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง เพื่อควบคุมสถานการณ์ ความไม่สงบที่เกิดขึ้นและมีการปะทะกันของกลุ่มผู้ชุมนุมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และทหาร จนในที่สุดจำเป็นต้องยุติการชุมนุมในวันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 2552 จนในวันที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2552 นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี ประกาศยกเลิกพระราชกำหนดสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง ในเขตกรุงเทพมหานคร นนทบุรี และบางอำเภอของปทุมธานี สมุทรปราการ นครปฐม และพระนครศรีอยุธยา

ต่อมาเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2552 กลุ่มแกนนำคนเสื้อแดง หรือแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) นำโดยนาย วีระ มุสิกพงศ์, นายจตุพร พรหมพันธุ์, นายฉัฐวุฒิ ใสยเกื้อ, นายชินวัฒน์ หาบุญพาด, นายมานิตย์ จิตต์จันทร์กลับ, นายแพทย์หญิง โศจิราการ, นาย อริสมันต์ พงษ์เรืองรอง ร่วมกันแถลงข่าวผลการประชุมของแกนนำคนเสื้อแดง ซึ่งมีมติขอเปลี่ยนชื่อจากแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติเป็น “แนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติแดงทั้งแผ่นดิน” โดยกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติได้ตัดความสัมพันธ์ และแยกตัวออกจากเครือข่ายพลังประชาธิปไตยแดงสยาม โดยอ้างถึงทัศนคติและจุดมุ่งหมายที่ต่างกันและเพื่อ การดำเนินการ และการเคลื่อนไหวเป็นเอกภาพมากขึ้น (คมชัดลึก, 2552) โดยมีนายวีระเป็นประธาน นายมานิตย์ จิตต์จันทร์กลับ เป็นที่ปรึกษา และมีนาย ฉัฐวุฒิ ใสยเกื้อ เป็นโฆษก นอกนั้นเป็นกรรมการ โดยมีการจัด การชุมนุมของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติแดงทั้งแผ่นดินขึ้น เพื่อเป็นการชุมนุมทางการเมือง ที่ผู้บริหาร และผู้จัดรายการทางสถานีประชาธิปไตยร่วมกันจัดการ

การชุมนุมของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติแดงทั้งแผ่นดิน ได้เกิดขึ้นอีกครั้งในปี พ.ศ. 2553 จนกลายเป็น วิกฤตการณ์การเมือง ครั้งใหญ่ที่นำโดยแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แดงทั้งแผ่นดิน เป็นผู้จัดดำเนินการชุมนุมทางการเมือง ซึ่งเริ่มขึ้นตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2553 มีเป้าหมายเรียกร้องให้ นาย อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี ประกาศยุบสภาฯ และจัดการเลือกตั้งใหม่ โดย นปช. แดงทั้งแผ่นดิน ประกาศจะเริ่มการชุมนุม ในวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553 ดังนั้นรัฐบาลจึงมีการเพิ่มมาตรการรักษาความมั่นคง รวมทั้งเข้มงวดกับ

การตรวจพิจารณาสื่อมวลชน และอินเทอร์เน็ต รวมถึงสั่งปิดสถานีโทรทัศน์ และสถานีวิทยุที่ดำเนินงานโดยกลุ่มผู้ชุมนุมเพื่อเป็นมาตรการขั้นต้นในการควบคุมสถานการณ์

อย่างไรก็ตาม มาตรการดังกล่าวก็ไม่สามารถยับยั้งมิให้กลุ่มผู้ชุมนุมเดินทางเข้ามายังกรุงเทพมหานครได้ โดยผู้ชุมนุมส่วนมากเดินทางมาจากต่างจังหวัด แต่ก็มีชาวกรุงเทพมหานครส่วนหนึ่งเข้าร่วมการชุมนุมเช่นกัน การชุมนุมเมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553 ถือเป็นการชุมนุมครั้งใหญ่ โดยในช่วงแรกการชุมนุมเกิดขึ้นที่ สะพานผ่านฟ้าลีลาศ บนถนนราชดำเนิน เป็นไปโดยสงบ กลุ่มผู้ชุมนุมใช้มาตรการต่างๆ เช่น การเดินขบวนรอบกรุงเทพมหานคร การรวบรวมเลือดไปเทที่บริเวณหน้าประตูทำเนียบรัฐบาล และหน้าที่ทำการพรรคประชาธิปัตย์ และหน้าบ้านพักนายอภิสิทธิ์ เพื่อกดดันรัฐบาล จากนั้นมีการเจรจาระหว่างรัฐบาลกับผู้ชุมนุมสองครั้ง ออกอากาศทางโทรทัศน์ทุกช่อง ได้ข้อสรุปว่าจะมีการยุบสภาฯ แต่ไม่สามารถสรุปวันเวลาได้ โดยที่ก่อนหน้านี้และระหว่างการชุมนุม มีการยิงลูกระเบิดชนิดเอ็ม-79 หลายครั้ง ส่งผลให้ประชาชนต้องตกอยู่ในสถานะที่เต็มไปด้วยความรุนแรง ภายใต้ความขัดแย้ง การเผชิญหน้า ความตึงเครียด ความขัดเคือง และภาวะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของคนกรุงเทพมหานคร และความอึดหิมของผู้ชุมนุม

ความตึงเครียดเพิ่มมากขึ้นเมื่อเข้าสู่เดือนเมษายน กลุ่มผู้ชุมนุมปิดการค้าขาย และการจราจรในพื้นที่ศูนย์กลางการค้าในกรุงเทพมหานครที่แยกราชประสงค์ รวมทั้งสร้างแนวป้องกันในบริเวณโดยรอบ ในวันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2553 นายอภิสิทธิ์ จึงได้ประกาศ สถานการณ์ฉุกเฉิน ที่มีความร้ายแรง ซึ่งเป็นประกาศที่ฝ่ายบริหารของรัฐมีอำนาจในการประกาศสถานการณ์อันอาจเป็นภัยต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยแห่งรัฐ หรืออันอาจทำให้รัฐตกอยู่ในภาวะคับขันหรือภาวะการณ์รบหรือการสงคราม ซึ่งฝ่ายบริหารรัฐมีอำนาจประกาศว่าพื้นที่ใดกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ เช่นว่าโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายของรัฐนั้นๆ โดยให้อำนาจพิเศษในการจัดการสถานการณ์ฉุกเฉิน และมักเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิ และเสรีภาพของบุคคล (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา , 2548) แต่ทั้งนี้ก็ยังไม่สามารถยับยั้งสถานการณ์ความรุนแรงได้ ดังนั้น นายอภิสิทธิ์ และคณะรัฐมนตรีส่วนหนึ่ง พร้อมด้วยผู้นำทหารจึงต้องอพยพเข้าไปอยู่ในค่ายทหาร ร.11 รอ. และจัดตั้ง “ศูนย์อำนาจการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน” หรือ ศอจ. ขึ้นมาเพื่อรับมือกับสถานการณ์ดังกล่าว ในขณะที่เดียวกันแกนนำกลุ่มเสื้อแดงก็ได้แบ่งกลุ่มผู้ชุมนุมไปตั้งเวทีที่ราชประสงค์ ซึ่งเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของประเทศ

ต่อมาในวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2553 รัฐบาลจึงได้ใช้กำลังทหารเข้าสลายการชุมนุมที่สะพานผ่านฟ้าลีลาศ ทำให้มีทั้งผู้เสียชีวิต และบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก นายวีระ มุสิกพงศ์ ประธาน นปช. แดงทั้งแผ่นดิน จึงได้ประกาศจุดยืน และเจตนารมณ์เพื่อปกป้องรักษาทุกชีวิต เพื่อไม่ให้เกิดการบาดเจ็บ และเสียชีวิต โดยการปรับยุทธวิธี เพื่อรองรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยยังยึดแนวทางที่สันติ

วิธี (ไทยรัฐ, 2553) และ นายฉัฐวุฒิ ใสยเกื้อ เลขานุการ นปช.แดงทั้งแผ่นดิน ได้ปราศรัยต่อว่า หลังจากที่ได้ทาง นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี เลือกที่จะไม่เจรจากับทาง นปช.แดงทั้งแผ่นดิน เป็นการสะท้อนว่าทางนายกรัฐมนตรีได้ปฏิเสธแนวทางสันติวิธี ดังนั้นในวันที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2553 นายวีระ มุสิกพงศ์และนายฉัฐวุฒิ ใสยเกื้อ จึงประกาศขอให้นายกรัฐมนตรี ประกาศยุบสภาฯ โดยทันที รวมทั้งยังขอประกาศมาตรการรับมือ โดยยึดแนวทางที่สันติวิธี (ไทยรัฐ, 2553) จนกว่าจะบรรลุเป้าหมายของกลุ่ม

การปะทะกันระหว่างกลุ่ม นปช.แดงทั้งแผ่นดิน และรัฐบาลเกิดขึ้นเป็นระยะๆ โดยหลังจากที่ ฝ่ายรัฐบาลได้นำกองกำลังทหารเข้าสลายการชุมนุมของประชาชนซึ่งอยู่ในบริเวณ สะพานผ่านฟ้า ลีลาศแล้วก็ยังคงมีการปะทะกันอย่างต่อเนื่องระหว่างผู้ชุมนุมและเจ้าหน้าที่ของรัฐในบริเวณต่างๆ ใกล้กับที่ชุมนุม เช่น ถนนดินสอ ช่วงวงเวียนอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย และถนนตะนาว ช่วงแยก คอกวัว ฝั่งเชื่อมต่อ ถนนข้าวสาร (มติชน, 2553) ต่อมาในช่วงเช้าวันที่ 16 เมษายน พ.ศ. 2553 เจ้าหน้าที่ตำรวจหน่วยอรินทราชบุกเข้าปิดล้อม โรงแรมเอสซีพาร์ค ล้อมจับแกนนำกลุ่มผู้ชุมนุม ประกอบด้วย นายอริสมันต์ พงศ์เรืองรอง, นายสุรธรรม์ อุตตาวงศ์, นายพายัพ ปั้นเกตุ, นายยศวริศ ชูกล่อม หรือเจ๋ง คอกจิก และนายวันชนะ เกิดดี แต่แกนนำหลบหนีออกมาได้

สถานการณ์ได้รุนแรงขึ้นอีกครั้งเมื่อ พล.ต.ชิตติยะ สวัสดิผล หรือ เสธ.แดง ผู้ทรงคุณวุฒิ กองทัพบก ได้ถูกกระสุนปืนยิงเข้าที่กะโหลกศีรษะ ได้รับบาดเจ็บสาหัส หลังจาก พล.ต.ชิตติยะ ถูกยิงก็มีเสียงปืนยิงต่อสู้ และเสียงระเบิดเกิดขึ้นภายในพื้นที่ปิดล้อมของกลุ่มผู้ชุมนุม นอกจากนี้ได้มีการตัดไฟที่บริเวณสวนลุม และศาลาแดงด้วย ต่อมาในวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 บริเวณหน้า สนามมวยลุมพินี ถนนพระรามที่ 4 ก็ได้เป็นจุดเผชิญหน้ากันระหว่างกองกำลังทหาร และแนวร่วม นปช.แดงทั้งแผ่นดิน โดยมีเสียงปืนยิง และเสียงประทัดคึกคักดังอย่างต่อเนื่องจากทั้งสองฝ่าย โดยเจ้าหน้าที่ทหารได้ประกาศขอพื้นที่บริเวณ ถนนราชปรารภ สี่แยกประตูน้ำคืน โดยขอให้ประชาชน และผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องออกจากพื้นที่โดยทันที พร้อมกันนั้น พลแม่นปืน ก็ได้ขึ้นไปอยู่บน สะพานลอยเพื่อคุ้มกัน และรักษาความปลอดภัยให้ทหาร

ในวันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 ที่บริเวณ บ่อนไก่ ถนนพระรามที่ 4 แนวร่วม นปช.แดงทั้งแผ่นดิน ได้ทำการเผาขบวนรถยนต์ในบริเวณดังกล่าวจำนวนมาก ทำให้ต้องปิดการจราจรบริเวณดังกล่าวอย่างถาวร ซึ่งสำนักข่าวบีบีซีรายงานว่า ทหารยิงปืน และใช้ระเบิด แก๊สน้ำตา เพื่อสลายผู้ชุมนุม ขณะที่ฝ่ายผู้ชุมนุมเผาขบวนทำให้เกิดควันดำตลบไปทั่วบริเวณ (Guardian.co.uk, 2008) ด้านสำนักข่าวเอพีก็รายงานว่า ในช่วงการปะทะที่ดำเนินมากกว่าสัปดาห์ ทางรัฐบาลปฏิเสธข้อเสนอล่าสุดของกลุ่มเสื้อแดงที่ขอเจรจา โดยยืนยันกรานว่าผู้ชุมนุมต้องสลายตัวก่อน (ไทยรัฐ, 2553) หลังจากที่ยกหน้าในวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 นายอภิสิทธิ์ ได้เสนอแนวทางปรองดอง โดย

ให้มีการจัดการเลือกตั้งใหม่ แต่ต่อมานายอภิสิทธิ์ ก็ได้ยกเลิกข้อเสนอดังกล่าว หลังจากที่แกนนำ นปช.แดงทั้งแผ่นดิน ยื่นข้อเรียกร้องให้รองนายกรัฐมนตรี นาย สุเทพ เทือกสุบรรณ เข้ามอบตัวกับ ตำรวจ ต่อมารัฐบาลได้ใช้มาตรการทางทหารเข้ากดดันกลุ่มผู้ชุมนุม ในระหว่างวันที่ 14-18 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต และผู้ได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก

ในที่สุดรัฐบาลจึงใช้กำลังทหารเข้ายึดพื้นที่ และสลายการชุมนุมที่บริเวณ แยกราชประสงค์ จนกระทั่งแกนนำ นปช.แดงทั้งแผ่นดิน ประกาศยุติการชุมนุม และยอมมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 เป็นเหตุให้มีกลุ่มผู้ชุมนุมส่วนหนึ่งเกิดความไม่พอใจได้ก่อการ จลาจล และวางเพลิงสถานที่หลายแห่งทั่วประเทศ โดยเฉพาะอาคารสำคัญหลายแห่งใน กรุงเทพมหานคร ต่อมารัฐบาลจึงได้ประกาศ ห้ามออกจากเคหสถาน ในหลายจังหวัด และให้ สถานีโทรทัศน์ทุกช่องนำเสนอแต่รายการของรัฐบาลเท่านั้น ซึ่งถือเป็นจุดสิ้นสุดการชุมนุมอัน ยืดเยื้อยาวนาน

ทั้งนี้ท่ามกลางปรากฏการณ์แบ่งฝักแบ่งฝ่ายระหว่างกลุ่มการเมืองหลายกลุ่มดังกล่าว สังคมไทยได้ตกอยู่ภายใต้การพยายามปรับตัวของผู้คนที่ตกอยู่ท่ามกลางความขัดแย้ง โดยเฉพาะ เมื่อการเมืองในประเทศไทยมีลักษณะของการเปลี่ยนขั้วทางการเมืองที่มีความสลับซับซ้อนสูง ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงคณะรัฐบาล พรรคการเมือง การเปลี่ยนแปลงกลุ่มการเมือง และไม่ใช่แค่ การเปลี่ยนแปลงตามลำดับขั้นตอนของกลไกทางการเมืองในแบบง่ายๆ แต่มีการต่อสู้ทางการเมือง และการใช้เครื่องมือต่างๆ มากมาย เช่น ศาล กลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มอิทธิพล เป็นต้น ซึ่งกลบ ความสำคัญของโครงสร้างอำนาจตามปกติในทุกภาคส่วนของสังคม ข้อมูลข่าวสารถูกเผยแพร่อย่างไม่ครบถ้วน การรายงานของสื่อมวลชนหลายครั้งที่ทำให้เข้าใจผิดพลาด หรือบางกรณีการรายงาน ของสื่อมีการเลือกเฉพาะข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายตน มีการบิดเบือนข้อเท็จจริงที่ก่อให้เกิด ความเข้าใจผิดหรือมีการนำเสนอข่าวที่มีวัตถุประสงค์มุ่งใจให้เชื่ออย่างใดอย่างหนึ่ง โดยถูกโน้มน้า จากผลประโยชน์ของเจ้าของสื่อ ซึ่งรอยแยกของระบบนั้นเริ่มเห็นชัดมากขึ้นเรื่อยๆ

ในช่วงหลายปีมานี้ ปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกันจนนำไปสู่ การแสดงพฤติกรรมที่ต่างกันด้วย เช่น บางคนแสดงออกด้วยการเข้าร่วมชุมนุมประท้วง บางคน แสดงออกด้วยการเพิกเฉย และไม่ขอรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับการเมือง หรือแสดงทัศนคติทางการเมือง อย่างสุดโต่ง ซึ่งที่ผ่านมาสังคม และชุมชนมีส่วนในการกำหนดบรรทัดฐานพฤติกรรมของสมาชิก ว่าควรจะทำตัวอย่างไร อะไรถูกต้องเหมาะสมตามที่สังคมนั้นๆ ยึดถือ เมื่อพฤติกรรมของบุคคลใด แยกแยกหรือแตกต่างไปจากปกติ สังคมก็จะเข้ามาจัดการกับพฤติกรรมนั้นหนักเบาตามแต่วาระ ตัวอย่างเช่น เมื่อเกิดความแปลกแยกขึ้น สังคมไทยเลือกที่จะจัดการกับความขัดแย้งด้วยมาตรการ เบาๆ เช่น การเยาะเย้ย ล้อเลียน การติฉินนินทา ตำนานิตีเยิน คุด่าห้ามปราม จนถึงเลิกคบหาสมาคม

หรือหนักขึ้นก็ถึงขั้นกล่าวหาให้ร้าย หรือป้ายมลทินให้ อย่างไรก็ตาม สังคมไทยถือได้ว่ามีความยืดหยุ่นสูง มักสามารถจัดการกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นได้ โดยที่ทางออกที่สังคมเปิดช่องให้แก้ไข ปัญหาความขัดแย้งก็ไม่ยากนัก เพียงแค่การแยกตัว หรือปิดบังอำพราง หรือแม้กระทั่งพยายามทำตัวให้กลมกลืนกับวิถีของคนในสังคมส่วนใหญ่ก็สามารถดำรงชีวิตอย่างปกติสุขเช่นเดิมได้

อย่างไรก็ตาม จากวิกฤตทางการเมืองที่เกิดขึ้นได้สะท้อนให้เห็นว่าปัจจุบันนี้สังคมไทยไม่สามารถจัดการกับความแตกแยกที่เกิดขึ้นได้มากนัก เหตุผลหนึ่งอาจเป็นเพราะความคิดความเชื่อทางการเมืองเป็นปมของปัญหาที่อ่อนไหวซับซ้อน และเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของผู้คนมากกว่าในอดีตและร่วมสมัยมากกว่าเรื่องราวทางสังคมด้านอื่นๆ ซึ่งในวันนี้คนในสังคมไทยเลือกที่จะเอาตัวตนเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของการเมืองมากขึ้น โดยที่มาของความคิด ความเชื่อ ที่แตกต่างกันจนกลายเป็นความขัดแย้ง และความรุนแรงเหล่านี้ อาจมาจากการเรียนรู้ และรับรู้ความเป็นไปของสังคมที่แต่ละคนแต่ละกลุ่มได้รับ ภายใต้ความเชื่อแบบชาตินิยมนำไปสู่ความแตกแยกของสังคม ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมหรือวัตถุประสงค์ จนกลายมาเป็นยุทธวิธีของกลุ่มต่างๆ ที่ใช้ความรุนแรงในการดำเนินการ ไม่ว่าจะเป็นการปิดถนนสายขบวนเสด็จ การเข้ายึดทำเนียบรัฐบาล เข้าปิดล้อมรัฐสภา เข้ายึดสถานีวิทยุและกระทรวงทบวงกรมของรัฐ และเข้ายึดสนามบินคอนเมือง ยึดสนามบินสุวรรณภูมิ ปิดล้อมสนามบินภูเก็ต และสนามบินหาดใหญ่

อย่างไรก็ตาม ภายใต้ปรากฏการณ์ความขัดแย้งของสองฝ่ายที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น เราได้เห็นภาพของคนในสังคมที่มีการแสดงออกถึงพฤติกรรมทางการเมืองที่แตกต่างกัน ทั้งภาพของการมีปฏิกริยาโต้ตอบหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองในหลายๆ รูปแบบ ซึ่งภายใต้การกระทำที่บุคคลแสดงออกแตกต่างกันนั้น มีความรู้สึกนึกคิดที่ผลักดันให้คนมีพฤติกรรมที่ต่างกันออกไป และมีคนอีกจำนวนไม่น้อยที่เพิกเฉย และไม่เห็นความสำคัญของการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมือง หรือแม้กระทั่งการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองในรูปแบบที่ผิดปกติไปจากวิถีของสังคม ก็ถือเป็นปรากฏการณ์ที่น่าสนใจศึกษาว่าเหตุใดบุคคลจึงมีพฤติกรรมเช่นนั้น และหากนิยามว่าพฤติกรรมเช่นนั้นเป็นภาวะของความแปลกแยกทางการเมืองซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ประชาชนมีความห่างเหินหรือมีการแยกตัวอันเนื่องมาจากความรู้สึกไร้อำนาจทางการเมือง ความรู้สึกไร้ความหมายทางการเมือง ความรู้สึกถึงการเมืองที่ไร้บรรทัดฐาน และความรู้สึกทางการเมืองที่โดดเดี่ยว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลกระทบต่อความสนใจทางการเมืองรวมถึงการรับรู้ และการมีส่วนร่วมต่างๆ ทางการเมืองแล้ว ปัจจัยใดที่ก่อให้เกิดภาวะเช่นนั้น โดยงานวิจัยชิ้นนี้จึงใช้กรอบแนวคิดเรื่องความแปลกแยกทางการเมืองในการทำการศึกษา

ในปี พ.ศ. 2548 งานวิจัยของ ภูมิอินทร์ สิงห์ชวลา (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่องความแปลกแยกทางการเมืองของชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้ 3 แนวคิดหลักในการวิเคราะห์ คือ แนวคิด

ความแปลกแยกทางการเมือง แนวคิดการมีส่วนร่วมทางการเมือง และแนวคิดชนชั้นกลาง โดยแนวความคิดความแปลกแยกทางการเมืองนั้น ผู้วิจัยได้ใช้ตัวชี้วัด 4 มิติ คือ มิติที่ 1 ความไร้อำนาจทางการเมือง มิติที่ 2 ความไร้ความหมายทางการเมือง มิติที่ 3 ความไร้บรรทัดฐานทางการเมือง และมิติที่ 4 ความโดดเดี่ยวทางการเมือง

ส่วนแนวคิดการมีส่วนร่วมทางการเมืองนั้น ผู้วิจัยจัดไว้ 2 ประเภท คือ การมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบเป็นทางการ และการมีส่วนร่วมทางการเมืองแบบไม่เป็นทางการ และสุดท้าย คือ แนวคิดเรื่องชนชั้นกลาง ซึ่งภูมิอินทร์ให้ความสำคัญ โดยให้เหตุผลว่าชนชั้นกลางเป็นกำลังหลักที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ และเป็นแกนนำที่สำคัญของสังคม ประกอบกับเป็นกลุ่มที่มีความกระจัดกระจายตัวค่อนข้างสูง ซึ่งภูมิอินทร์เห็นว่าหากชนชั้นกลางเริ่มรู้สึกแปลกแยกทางการเมืองไม่ว่าความรู้สึกแปลกแยกจะมีปัจจัยมาจากปรากฏการณ์ใดก็ตาม ความพยายามในการพัฒนาสังคมหรือเป็นผู้นำที่ดีย่อมจะมีปัญหา และในกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยในประเทศไทยที่ผ่านมาตั้งแต่หลังปี พ.ศ. 2475 ชนชั้นกลางก็จัดว่าเป็นกลุ่มที่มีบทบาทในทางการเมืองอย่างยิ่ง

ผลการวิจัยของภูมิอินทร์พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ซึ่งได้แก่กลุ่มชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่มีความแปลกแยกทางการเมืองในมิติที่มองว่าตนเองรู้สึกถึงความไร้อำนาจ และรู้สึกถึงความไร้บรรทัดฐาน ในขณะที่เดียวกันกลุ่มชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่กลับไม่ได้มีความแปลกแยกทางการเมืองในมิติที่รู้สึกถึงความไร้ความหมาย และความโดดเดี่ยวทางการเมืองแต่อย่างใด และถึงแม้ว่ากลุ่มชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่จะแสดงออกถึงความแปลกแยกทางการเมืองในบางมิติ แต่จากการศึกษาก็พบว่ากลุ่มชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่ทั้งหมดก็มีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างเป็นทางการทุกคนแม้ว่าจะอยู่ในระดับที่ต่ำ และบางคนได้มีส่วนร่วมทางการเมืองแบบไม่เป็นทางการด้วย ฉะนั้นภูมิอินทร์จึงสรุปว่าความรู้สึกแปลกแยกทางการเมืองจึงไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

งานวิจัยของภูมิอินทร์พบว่า ชนชั้นกลางมีความรู้สึกแปลกแยกทางการเมืองใน 2 มิติ คือ ความไร้อำนาจทางการเมือง และความไร้บรรทัดฐานทางการเมือง ซึ่งขณะที่ภูมิอินทร์ได้ทำงานวิจัยนั้น (พ.ศ. 2548) รัฐบาลไทยอยู่ภายใต้การนำของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อเนื่องเป็นสมัยที่สอง แม้ในขณะนั้นจะเริ่มปรากฏการชุมนุมของ ฝ่ายตรงข้ามที่ต่อต้าน พ.ต.ท.ทักษิณ เพื่อขับไล่ออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ตั้งแต่กลางปี พ.ศ. 2547 และมีการรวมตัวชุมนุมปราศรัยทางการเมือง ก่อนที่จะแพร่หลายขึ้นในปี พ.ศ. 2548 แต่การแสดงออกทางการเมืองของกลุ่มต่อต้านนี้มีเพียงการรวมกลุ่มประท้วงรัฐบาลเป็นระยะๆ และความขัดแย้งระหว่างกลุ่มการเมืองต่างๆ ที่เกิดจากการรวมตัวของประชาชนก็ยังไม่ปรากฏเด่นชัด

นับจากการศึกษาของภูมิอินทร์จนถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า 5 ปี โฉมหน้าการเมืองไทยได้มีการ พลิกผันอย่างรุนแรง การเมืองเต็มไปด้วยการเผชิญหน้าระหว่างประชาชนหลากหลายกลุ่ม รวมถึง ฝ่ายรัฐบาล และกองทัพ อีกทั้งต้องประสบกับภาวะการกีดกันรัฐบาล ไปจนถึงการใช้กำลังเข้าปราบปรามประชาชน งานวิจัยชิ้นนี้จึงมุ่งให้ความสนใจไปที่ความแปลกแยกทางการเมืองของชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่ หลังจากที่ตกอยู่ภายใต้ความตึงเครียดทางการเมือง อันเกิดจากความขัดแย้งระหว่างกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (เสื้อเหลือง) กับรัฐบาลตัวแทน (นอมินี) ของพรรคไทยรักไทย ได้แก่ พรรคเพื่อพลังประชาชน และพรรคเพื่อไทย และความขัดแย้งระหว่าง นปช. (เสื้อแดง) กับรัฐบาลที่นำโดยนายกรัฐมนตรีอภิสิทธิ์แห่งพรรคประชาธิปัตย์

การศึกษานี้ยังคงมุ่งไปที่ประชาชนในเขตจังหวัดเชียงใหม่ เหตุเพราะในช่วงที่เกิดวิกฤตการณ์ ความขัดแย้งของกลุ่มการเมืองขึ้นนั้น จังหวัดเชียงใหม่ก็ได้กลายเป็นฐานของกลุ่มคนเสื้อแดง หลากหลายกลุ่ม และกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาก็ยังคงให้ความสำคัญแก่การศึกษาชนชั้นกลาง เนื่องจากที่ผ่านมาชนชั้นกลางมีบทบาทสำคัญในผลักดันให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ชุมชน และประเทศอย่างเด่นชัด แม้ในปัจจุบันชนชั้นแรงงานจะมีบทบาททางการเมืองมากขึ้นอันเนื่องมาจากการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถมีฐานะอย่างมั่นคงกว้างขวางที่จะมีอำนาจในด้านต่างๆ ในการชี้แนะหรือขับเคลื่อนสังคมได้อย่างเด่นชัดโดยลำพัง ทั้งนี้เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นที่กรุงเทพมหานคร ปฏิเสธไม่ได้ว่ามีฐานของคนเชียงใหม่เข้าร่วมการชุมนุมไม่น้อย เนื่องจากจังหวัดเชียงใหม่นอกจากจะเป็นฐานของกลุ่มเสื้อแดงแล้ว ยังเป็นบ้านเกิดของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งส่งผลให้มีกลุ่มคนที่รักท้องถิ่น และนิยมคนท้องถิ่นออกมาเข้าร่วมชุมนุมด้วย ในขณะที่เดียวกันจังหวัดเชียงใหม่ก็ถือได้ว่าเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของภาคเหนือทำให้มีชนชั้นกลางอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก โดยถือเป็นกลุ่มที่มีบทบาท และมีความสำคัญ เพราะเป็นกลุ่มประชาชนที่มีรายได้ และสามารถพึ่งพาตนเองได้ รวมทั้งเป็นกลุ่มข้าราชการซึ่งถือเป็นกลุ่มบุคลากรที่เป็นกลไกสำคัญของประเทศในแง่ของการประสานผลประโยชน์ระหว่างประชาชนกับรัฐบาล และเป็นกลุ่มปัญญาชน ดังนั้นจึงมีบทบาทที่สำคัญต่อสังคมในด้านที่ช่วยให้กลไกการบริหารงานของประเทศบรรลุเป้าหมายในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ ที่ช่วยให้เกิดแรงขับเคลื่อนในกระบวนการผลิต การบริโภคและการตลาด และช่วยให้ประเทศมีรายได้จากการเสียภาษีของประชาชนเพื่อนำไปพัฒนาประเทศ ส่วนในด้านสังคมชนชั้นกลางก็ถือว่ามีความรู้ และมีการใช้สิทธิหน้าที่ของตนเอง เป็นกลุ่มคนที่มีความรู้ ความสามารถในหลายด้าน เพราะเป็นกลุ่มชนชั้นที่มีการศึกษาสูง ส่วนทางด้านการเมืองชนชั้นกลางก็เป็นตัวแปรสำคัญให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เช่น กรณีการเรียกร้องแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งถือเป็นการควบคุมการทำงานของรัฐบาล หรือกรณีมาตาศพุด ที่ประชาชนออกมาเรียกร้องเนื่องจากถูกละเมิดสิทธิเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม กรณี

เรียกรื้อสถิติจากความเสียหายที่ได้รับเมื่อไปใช้บริการทางการแพทย์กับสถานพยาบาล และโรงพยาบาล หรือกรณีการเคลื่อนไหวกองทัพเมือง เช่นกรณี 14 ตุลา เป็นต้น และบทบาทสำคัญอีกประการของชนชั้นกลาง ก็คือการเป็นตัวเชื่อม และลดช่องว่างระหว่างชนชั้น เห็นได้จากการจัดตั้งองค์กร เช่น มูลนิธิ ชมรม สมาคมต่างๆ และจัดกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือกลุ่มผู้ด้อยโอกาส นอกจากนี้กลุ่มชนชั้นกลางถือเป็นกลุ่มที่มีอิสระทางความคิดสูงด้วย

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นพ้องกับงานของภูมิอินทร์ที่ว่าชนชั้นกลางยังคงเป็นกำลังหลักที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ และเป็นแกนนำในการเคลื่อนไหวกองทัพเมือง เพราะเมื่อมีการก่อตัวของกลุ่มการเมืองกลุ่มเสื้อเหลือง ชนชั้นกลางก็ยังจัดได้ว่าเป็นแกนนำในการรวมตัวของกลุ่ม โดยมีวัตถุประสงค์อย่างชัดเจนในการรวมตัว และแสดงออกเพื่อเคลื่อนไหวกองทัพเมือง และเมื่อต่อมาจะมีการก่อตั้งของกลุ่มการเมืองกลุ่มเสื้อแดงขึ้นซึ่งนับเป็นปรากฏการณ์ที่น่าสนใจเพราะเกิดจากการรวมตัว และเคลื่อนไหวกองทัพเมืองจากชนชั้นล่าง แต่บทบาทของชนชั้นกลางก็ยังคงดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง

กลุ่มชนชั้นกลางยังคงเป็นกลุ่มที่น่าสนใจเหตุผลเพราะถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่มีความพร้อมทุกด้านในการดำรงอยู่ท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ กล่าวคือสามารถรับรู้ และแสดงออกผ่านเครื่องมือได้หลายช่องทางในโลกไร้พรมแดนภายใต้การแข่งขันด้านข้อมูลข่าวสาร และผลประโยชน์ทับซ้อนของผู้ควบคุมสื่อ อีกทั้งมีคุณสมบัติค่อนข้างครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติในด้านการศึกษาซึ่งมักจะมีการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ความหลากหลายในด้านอาชีพซึ่งมักเป็นผู้ที่มีรายได้ประจำ และเป็นกลุ่มที่มีศักยภาพในการใช้จ่ายซึ่งจะมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้มักมีข้อได้เปรียบ และความคลุมเครือของการให้นิยามกับชนชั้นกลาง กล่าวคือ หากมองชนชั้นกลางในแง่ของทรัพยากรมนุษย์ ทุกคนในสังคมจัดว่าเป็นทรัพยากรมนุษย์ซึ่งมีคุณค่าเท่ากัน หากทรัพยากรส่วนสำคัญนี้เกิดความรู้สึกแปลกแยกทางการเมือง ย่อมมีความเป็นไปได้ที่ระบบการเมืองจะใช้ช่องว่างนี้หรือทำให้ผู้มีอำนาจสามารถใช้อำนาจของตนเองได้เต็มที่โดยปราศจากการตรวจสอบ หรือหากจะมองในแง่กฎหมายแล้ว ทุกคนย่อมมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน ซึ่งความรู้สึกแปลกแยกทางการเมืองอาจจะเป็นการทำให้ทุกคนละเลยไม่ใส่ใจสิทธิพึงมี ท้ายที่สุด ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ตาม ต้องจัดว่าทุกคนมีคุณค่าและมีความสำคัญเท่าเทียมกัน และระบอบประชาธิปไตยที่ยึดหลักธรรมาภิบาลต้องการประชาธิปไตยที่ประชาชนมีส่วนร่วม และตรวจสอบในเวลาเดียวกัน

โดยสรุปแล้ว ผู้วิจัยต้องการจะทราบว่าภายหลังจากที่สถานการณ์ทางการเมืองของไทยตกอยู่ภายใต้ความขัดแย้งแล้ว ความตึงเครียดที่เกิดขึ้นกับประชาชนจะนำไปสู่ความสับสนในตัวเองและได้เกี่ยวพันมาถึงชนชั้นกลางในจังหวัดเชียงใหม่หรือไม่ ผลกระทบจากการชุมนุมในพื้นที่เมืองเชียงใหม่ได้ทำให้บุคคลเหล่านี้เกิดความแปลกแยกทางการเมืองขึ้นหรือไม่ และรู้สึกถึงความแปลก

แยกทางการเมืองในมิติเช่นไร และผู้วิจัยต้องการจะมองต่อเนื่องถึงความรู้สึกแปลกแยกทางการเมืองว่าจะไปมีผลกระทบต่อความต้องการมีส่วนร่วมทางการเมืองหรือไม่นั่นเอง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาว่าวิกฤตการเมืองช่วงเมษายน – พฤษภาคม พ.ศ. 2553 ทำให้ชนชั้นกลางในพื้นที่เขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่มีความรู้สึกแปลกแยกทางการเมืองเกิดขึ้นหรือไม่

1.2.2 เพื่อศึกษาถึงมิติความแปลกแยกทางการเมืองของชนชั้นกลางในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ภายหลังจากที่เกิดวิกฤตการเมืองช่วงเมษายน – พฤษภาคม พ.ศ. 2553

1.2.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความแปลกแยกทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง